

МИСИОНСКИ ПРОПОВЕДИ

ПРВО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2022

Сабота, 1 јануари 2022

КАКО ДА ИМ ПРОСТАМ НА ДРУГИТЕ?

Матееј 18,21-35

Во едно заспано американско гратче, двајца соседи, господинот Трашел и соседот Калдвел со години се карале поради водата која се слевала во задниот дел на дворот на семејството Калдвел и ја поплаувала нивната градина. Господин Калдвел тврдел дека има толку многу вода што се поплавува и неговиот подрум, предизвикувајќи му голема штета.

Караницата траела со години. Калдвел тврдел дека Трашел намерно му ја насочува водата во неговиот двор и затоа едно неделно попладне, по 17 часот, додека Трашел ја косел тревата во близина на оградата што ги раздвојувала нивните имоти, тој еднаш засекогаш го решил нивниот проблем. Ја зел својата полуавтоматска пушка со калибар од 22 мм и неколку пати испукал во главата на Трашел. Калдвел тогаш имал 78 години.

Ова ви го раскажав затоа што овој настан совршено ја илустрира нашата денешна тема: простувањето. Ние во нашите градови обично немаме банди, пукотници од автомобили и бесни возачи кои предизвикуваат штета. Тоа е резервирано за големите градови, некаде далеку. Но, вистината за непростувањето живее и во нашето место, а претпоставувам дека постои и во оваа просторија.

Во денешно време простувањето се смета за благородна карактеристика. Ние сакаме да гледаме филмови како Рамбо, Кил Бил, Терминатор, Анакон итн. Дури и децата ги сакаат цртаните филмови во кои нивните херои им го даваат на негативците она што го заслужиле.

Сетете се макар на еден филм чија тема била простување. Дали може овој филм да му го продадете на денешното општество. Дојдете да го видите познатиот глумец кој прос-

тува. Тоа е приказна за еден човек кој го врти другиот образ и заминува во моментите кога одмаздата се наоѓа во неговите раце. Мислам дека тоа не би се продавало.

Зошто треба да простувам? Дали непростувањето е навистина толку погрешно? Мислам дека ако некој ве навреди а вие не му возвратите, зар со тоа не давате до знаење дека луѓето може да ве газат како што сакаат. Тоа можеби е точно и ако често простуваме може да ги наведе луѓето да ве искористуваат.

Но, како Христови следбеници, простувањето ни е дадено како заповед, дури и во моментите кога не се исплати. Колошаните 3,13: „Трпете се еден со друг и проштавајте си. Ако некој има поплака на некого, како што Христос ни прости така и вие направете“. Простувањето можеби е најтешкиот дел на христијанството. Дури и Христовите ученици, кои биле најблизу до Него, се мачеле со ова прашање и откриле дека ова не е најлесното прашање на светот. Всушност, еден од најдобрите Исусови пријатели по име Симон Петар, еднаш го запрашал колку далеку треба да одиме со простувањето. Ајде да прочитаме.

Матеј 18,21: „Тогаш Петар пристапи кон Него и рече: Господе колкупати да му простам на брата си, кога ќе згреши против мене? До седумпати ли?“ Петар овде бил прилично великодушен. Водечките рабини од тоа време учеле дека треба трипати да се прости. Петар многу ја надминал оваа граница. Тој го дуплирал советот на рабините.

Но ајде да го погледнеме Христовиот одговор. Исус вели: „Не ти велам до седум, туку до седумдесет по седум.“

Броевите имале големо значење за оние кои живееле во еврејската култура. Броевите често пати имале нешто повеќе од нумеричка вредност. На пример, бројот четири ја претставувал земјата (четири сезони, четири агли итн.) Седум бил бројот на совршенството, шест бил човеков број, на оној на кој му недостасува совршенство, а десет бил број на це-

локупност. Кога Исус рекол седумдесет по седум, тој користел математичка формула според која неговите слушатели веднаш разбрале дека тоа значи повеќе од буквална бројка. Полнота помножена со совршенство. Тој зборувал за целосно простување.

Потоа Исус им раскажал парабола за да ја илустрира својата поента. Од оваа парабола ќе извлечеме неколку важни заклучоци за простувањето. Кога ќе завршиме ќе знаеме зошто треба да простуваме и на кој начин треба да го правиме тоа. (Прочитајте во Матеј 18,23-35, приказната за немилостивиот слуга).

Зошто треба да простиме?

Непростувањето дава лоша слика за нашиот цар.

На една слика пишувало: „Грешењето е човечко, простувањето не е наше правило“. Тоа е световен а не Божји начин. Долгот на човекот во параболата би изнесувал околу 3 милијарди денешни долари. Всушност, на оригиналниот јазик во Исусовата споредба долгот на човекот било невозможно да се пресмета.

Кога не простуваме, тоа создава лоша слика за нашиот небесен Татко. Добро е познато дека децата го следат примерот на своите родители. Кога бев мал, постоеше една кампања против пушењето во која еден човек се потпираше на едно дрво, ќе запалеше цигара и ќе го спуштеше пакетчето со останатите цигари. Тогаш неговиот син ја земаше кутијата и гледаше што има внатре. Тоа многу добро го покажуваше примерот на родителскиот модел. Бог и за нас поставил висок стандард кој е возможно да го оствариме. Тоа е слично на жена која оди во салон за убавина со слика од списание во кое се наоѓа една преубава млада манекенка со богата фризура. Му ја покажува сликата на фризерот и му вели дека ја сака истата фризура. Тој набрзо почнал да работи на нејзината истанчена и седа коса пеејќи си некоја лесна мелодија.

Таа била воодушевена поради неговиот став додека не ја препознала мелодијата. Тоа била музиката од филмот „Невозможна мисија“.

Михеј 7,18: „Кој Бог е како тебе, за да ги простува беззаконијата, да мине преку престапите на остатокот од своето наследство? Тој пак ќе се смиле над нас и ќе ги сотре нашите беззаконија“. Кога не сакаме да простиме, ние правиме нашиот Небесен Татко да не се чувствува добро. Додека бев млад, кога ќе излегував некаде, мојот татко понекогаш ми зборуваше: немој да забора-виш кој си. Што значеше тоа? Моето однесување го покажуваше и него. Тој ми зборуваше: Јас во ова општество имам репутација на која ти можеш да влијаеш оваа вечер, затоа немој да направиш ништо недолжно, инаку...“

Дали сте забележале дека во приказната царот се налутил на однесувањето на човекот. Како царев слуга, тој видел дека царот простува и тој требал да го направи истото, но не постапил така.

Бог знае кога не простуваме

Уште една причина за простување е фактот што Бог знае кога не простуваме. Во едно католичко основно училиште, децата биле наредени во трпезаријата чекајќи го ручекот. На на масата се наоѓала една голема количина јаболка со порака што ја напишала една од калуѓерките: „Зем само една. Бог гледа.“

На другиот крај на масата се наоѓале кекси прелиени со чоколадо. Едно од децата напишало сопствена порака на нив: „Зем колку сакаш, Бог ги гледа јаболките.“ Зар не е интересно што царот открил што се случува. Тој е како мајка која има очи на грбот. Дали сфаќате дека е невозможно да го скриете гревот од Бога? Псалм 11,4 вели: „Очите Негови гледаат, веѓите Негови ги испитуваат синовите човечки.“

Ако имате дух на непростување, Бог го знае тоа, можеби сте го скриле тоа од другите, но ви гарантирам дека Бог знае. Денеска е најдоброто време да се погрижите за овој проблем.

Непростувањето негативно влијае врз нас и врз другите

Една од многуте теми кои ги среќаваме во Библијата е заедницата. Кога некој од нас е повреден, би требало другите да му

помогнат. Кога еден од нас ќе доживее успех, би требало сите да се радуваме; кога еден од нас ќе се сопне, останатите би требало да му помогнат повторно да застане на правиот пат. Тоа што влијае на едниот, ќе влијае и на другите.

Овој принцип често го гледаме во Стариот завет. Гревот на еден човек сериозно влијаел на другите луѓе. На пример, Давид, големиот израелски старозаветен цар згрешил против Бога и тоа предизвикало големи последици. Всушност Давидовиот грев против Бога чинел 70.000 човечки животи.

Кога негуваме дух на непростување, тоа има далекусежни последици. Размислете за ова. Слично е со последиците на нашите гревови. Во случајот на човекот од нашата приказна, неговото непростување негативно влијаело на човекот што му должел пари. Но, исто така влијаело и на општеството, другите слути тоа го забележале и многу се вознемириле.

Влијаело и на неговото семејство, бидејќи бил фрлен во затвор поради недостаток на простување, а тоа очигледно го извадило од нивните животи. Бидејќи првобитната пресуда била да се продадат како робови, многу разумно размислувале дека и нив ги чекала истата судбина. Нашето непростување може да стане тумор во нашиот живот и ако не се погрижиме за него, тој на крајот ќе ја изеде нашата душа. Нашата неподготвеност да простуваме ќе го ожалости и налути Бога. Но кога простуваме тоа е лек за нашата душа. Мудри изреки 17,9 велат: „Кој ги покрива престапите бара љубов, а кој одново напомнува за нив оддалечува дури и пријател“.

Нашиот цар очекува да простуваме.

Исус рекол: „И кога стоите на молитва простувајте, ако имате нешто против некого, па и вашиот Небесен Отец да ви ги прости гревовите“ (Марко 11,25).

Тој очекува Неговите ученици да негуваат срце кое простува и тоа да го прават не од себични причини туку од чиста побожност. Како Божји следбеници, би требало да ни биде навистина многу важно да не го изневериме нашиот небесен Татко.

Како да научиме да простиме?

1. Сетете се колку ви е вам простено

Тоа е почетната точка. Во нашата приказна на самиот слуга му е простен долг 600.000 пати поголем од долгот на човекот на кој не сакал да му прости. Причината поради која многумина од нас не сакаат да простуваат е поради тоа што заборавиле што значи да имаш духовен долг. Она што ние може да им го простиме на другите не може да се спореди со мноштвото гревови кои Бог нам ни ги простил.

Сите ние имаме астрономски долг кој никогаш не можеме да го исплатиме. Па тогаш, зар не е смешно што негуваме дух на непростување? Се лутиме на луѓето кои непотребно не претекнуваат или влегуваат преку ред во банка или во пошта. Нивното однесување главно не е насочено кон нас, но речиси секогаш ние тоа го сфаќаме лично.

Добра вест е што со простувањето ни е дадено и ветување. Слушнете што вели Исус: „Блажени се милостивите бидејќи ќе бидат помилувани“ (Матеј 5,7). Зборот блажени содржи идеја за среќа и радост. Тие кои одбираат да простуваат се среќни. Не мора да се прашуваме дали сме лути на некого. Сè е многу едноставно.

2. Простете и пуштете

Во другата приказна пишува дека царот го пушти и му прости. И ние треба истото да го направиме, да го простиме долгот и да го пуштиме.

Долгот на другиот човек не бил незначителен, всушност спротивно на тоа. Изнесувал околу 5.000 долари и кога некој би ми должел толку пари би сакал да ми ги врати. Зар вие не би сакале? Исус никогаш не рекол дека она што ви го прават луѓето е безначајно. Но, рекол дека треба да бидеме подготвени да простуваме и многу крупни работи.

Ние сме во искушение да кажеме: „Па можам нешто да му простам, но другото едноставно е преголемо“. Но, Бог не работи

така. Неговото простување покрива се и нема ништо што не може да биде предмет на простување.

Исус рекол: „Бидејќи ако им ги простувате на луѓето нивните гревови, И Бог вам ќе ви прости. Но, ако не им ги простувате нивните гревови ни Бог нема да ви ги прости вашите гревови“ (Матеј 6,14.15).

Слушнете ги Неговите зборови! Едноставно простете и никогаш немојте да се вртите назад!

Саботиа 5 февруари 2022

ДА НАУЧИМЕ ПОВЕЌЕ ЗА НАШИОТ СПАСИТЕЛ ВО ЛОЗЈЕТО: Ние сме создадени да донесуваме родови

Јован 15 глава

Според евангелието по Јован, во последната очигледна поука која им ја упатил на учениците, Исус го употребил лозјето. На патот на молитва во Гетсиманската градина, Исус веројатно поминал низ некое лозје. Можеби тоа ги извлекло поуците од Јован 15,1-8. Колку повеќе учиме за оваа илустрација, толку повеќе ќе знаеме што очекува Бог од нас. Главниот фокус на оваа проповед, од Божја гледна точка, нашата цел е многу јасна и едноставна. Токму онака како што виновата лоза мора да прави, главната цел на нашиот живот е да произведуваме плодови. Уште подлабоко од самата поука, никогаш не смееме да заборавиме дека лозарот е главен и тој има контрола. Тој е сосредоточен на добивање на што поголем род од неговото лозје.

Увод

Колку е важно учењето од Јован 15 глава? Сетете се кога се случил овој настан? Исус штотуку им ги измил нозете на учениците, го поминале последниот оброк, ја воспоставил Господовата вечера и сега одел кон Гетсиманската градина каде што требало да се моли, а потоа ќе биде и уапсен. Кога сонцето ќе го

помине пладнето идниот ден, Исус ќе виси на крстот.

Исус добро го познавал временскиот распоред. Тој со внимание го користел секој збор. И токму тогаш ја употребил очигледната поука од лозјето. Меѓу насадите со маслинки се наоѓало и едно лозје кое се наоѓало на почеток на сезоната на растење. Сепак, биле очигледни знаците дека лозарот бил присутен. Лозите биле негувани, обрежани, очистени и приврзани за одредени колчиња. Сезоната на растење ќе биде проткаена со грижа и ќе претставува увод во сезоната на жетва.

Илустрација: Постои приказна за една постара жена која штотуку завршила со купување и се враќала во својот автомобил. Кога се приближувала видела дека во нејзиниот автомобил седат четворица луѓе! Била очајна поради сè поголемата стапка на криминал во Америка и одамна се подготвувала за овој момент. Ги испуштила кесите со намирници, го извлекла пиштолот од торбата и вриснала: „Имам пиштол и знам како да го употребам! Излегувајте од возилото!“

Луѓето не го чекале следниот повик. Вратите се отвориле, телата излетале и четирите луѓе без здив побегнале од бабата која замавнувала со пиштолот.

Без оглед на нејзината имитација на Клинт Иствуд, жената била потресена од ова искуство. Ѓй требале неколку моменти да ги собере своите кеси со намирници и да влезе во автомобилот. Внимавала дали разбојниците ќе се вратат, но за среќа не се случило тоа. Го вратила пиштолот во торбата и ги зела клучевите. За момент помислила дека нејзината рака, која се тресела, е проблем, но колку повеќе се трудела, едноставно не можела да го стави клучот во бравата. Тогаш подобро го погледнала автомобилот. Веќе не ѝ делувал толку познато. Во исто време забележала дека идентичен автомобил е паркиран четири или пет места подолу, и во тој момент сфатила дека станала дел од сè поголемиот бран на криминал во Америка. Украла нечиј автомобил!

Како што вели приказната ги префрлила намирниците во сопствениот автомобил и заминала во полициската станица да

се предаде. Полицаецот на кој му го раскажала ова, прснал од смеење. Покажал на другата страна на пултот каде што четири многу исплашени мажи пријавувале кражба на автомобил од страна на една постара жена. Кога во целост им се извинила на луѓето, не биле поднесени никакви пријави.

Поука

Добро запознајте го она што е ваше или подгответе се да бидете засрамени.

Лозјето му припаѓа на Бога

Нема грешки во овој принцип. Исус рекол: „Јас сум лозата, а вие прачките...“ На самиот почеток на цитатот Тој вели: „Јас сум вистинската лоза, Мојот Отец е лозарот“. Мојот Татко е лозарот. Тој е сопственик на лозјето.

Илустрација: Изгледа дека сите сме родени со себични склоности. Не му треба многу на малото дете за да ги научи следните зборови: „Не!“ или „Мое е“! Дали понекогаш ве восхитило чувството на сопственост што го имаат малите деца? Ако успеете со своите рачиња да зграби некој пластичен сад, не е важно што мислела мајката да направи со него. „МОЕ Е“ вреска себичниот мал човек и тргнува во битка. Не е важно дали предметот е дел од ѓубреТо или вредно уметничко дело. Кога ќе го зграбат неговите раце, тогаш тоа е негово. Колку е смешно. Малите деца не можат да ја сфатат вредноста на работите, ниту пак да разберат дека некој вредно работел за да се купи одредена работа. Децата не разбираат што е одговорност, време, заработка или вредност. Но веднаш го разбираат поимот на имот.

Тоа нема да му досади додека не наполни три години. До времето кога личноста ќе наполни 30, 50 или 70 години, тој обично имал можност да погледне во небото, да ја стисне тупаницата и да каже: „Но, Господе тоа беше мое!“

„Но, Боже тоа е моето добро здравје. Тоа е мое. Го сакам назад. Не ја сакам оваа болест. Уморен сум од ваквите чувства. Се плашам од оваа операција. Доста ми е од лековите. Не е чесно што е толку многу скапо. Господе, тоа беше моето здравје, тоа беше мое!“

„Но, Господе јас ги заработив тие пари... зошто берзата токму сега требаше да пропадне? Тоа беа мои пари предвидени за пензија... Беа мои!“

„Но, Господе“, вели човекот покрај новиот гроб, „таа беше моја“.

„Но, Господе“, вели мајката гледајќи во празната соба на својот 18-годишен син. „Тоа беше мое момче кое многу го сакав... беше мој.“

„Но, Господе“, вели младата возрасна личност. „Тоа е мојата иднина, јас ја планирав. Работев за неа. Се школував за неа. Направив се што треба. Сето тоа е мое. Не сакам сега сè да променам.“

„Но, Боже“, вели верникот на црквата. Многу години од своето време го посветив на таа црква. Дадов илјадници долари и вложив труд кој не може да се измери. Сега сè се менува. Не знам за што се работи. Боже тоа беше моја црква и ја посакувам назад.

„Не“, му вели Бог на двегодишното момче, но и на сите нас. „Тоа не беше твое. Црквата не е твоја. Дури ни ти не си твој! Сè ми припаѓа мене, зашто јас сум Бог. Од моментот кога Бог за првпат ги дал своите десет заповеди, ни рекол дека Тој е љубоморен Бог, дека нема да толерира други богови и никогаш нема да го повлече своето право да биде Бог. Во лозјето имаме уште една можност да сфатиме дека Бог има контрола. Бог е главен а не ние. Затоа не можеме да ја сфатиме целта на нашиот живот ако не сме сфатиле кое е нашето место.“

Очигледно, во лозјето прачката не ѝ зборува на лозата што ќе прави. На нивата растенијата не му зборуваат на земјоделецот како да си ја врши работата. Дали може да замислите како некое растение му зборува на земјоделецот: „Не, јас ќе го направам тоа на мој начин!“ Не, земјоделецот знае најдобро што е најдобро за неговите растенија. Тој ги негува, обрежува, сече, засолнува, храни, полева, прекрива, прска... од многу добри причини. Доброто растение му верува на земјоделецот.

Можеби не постои потешок принцип за спроведување во пракса од страна на верниците. Сите ние сакаме да преземеме

контрола. Стануваме зависни од неа. Подобро се чувствуваме кога ние ја имаме контролата. Ако четири возрасни луѓе се наоѓаат во автомобилот, најмалку три размислуваат: „Јас подобро би возел“.

Кога се работи за духовното носење на родови, лоша вест е што Господ бара да се ослободите од контролата. Тоа не е можност. Јас и вие немаме право да му зборуваме на Бога како да си ја врши работата, исто како што ни растението нема право да му дава упатства на земјоделецот. Тоа едноставно не оди на тој начин. Тоа е лоша вест. Морате да се откажете од контролата.

Добра вест? Тоа значи дека не мора да ја носите тежината на одговорностите за тоа што вие сте главен! Не мора да ја носите тежината на лозата! Ваша единствена работа е да донесете родови.

Бог сака во вашиот живот да се родат што повеќе родови

Вашата работа е да раѓате родови. Од сите примери кои произлегуваат од оваа Исусова поука, оваа е многу едноставна. Вашата цел е да носите род, а вашата животна мисија да откриете како да го остварите овој процес. Оваа серија проповеди е одлична пригода за да го поставите прашањето: „Господе, зошто сум роден?“ Сега е време сериозно да се загледаме во ова прашање и да пронајдеме одговор како да го правиме она што Исус го бара од нас, а тоа е носењето род!

Донесувањето род е долготраен процес на работа и дисциплина

Иако можеби мислиме дека носењето родови се однесува само на евангелизмот, таа идеја не е резервирана само за поединецот кој слуша како некој се моли со молитвата на спасението или поединецот кој има предност да крсти некој нов обратеник. Секој во црквата има своја улога и треба да носи родови, и секоја личност да ги применува од Бога дадените дарови.

Луѓето со дарот на евангелизам мора да се занимаваат со донесување на евангелски родови. Но, што е со христијанските учители или оние со дарот на гостопримство? Што е со оние кои се талентирани да работат со мали деца или се премлади сега да

се крстат. Што е со постарите христијани кои одамна го прифатиле Христа? Зар тие не треба да носат родови? Што е со дарот на советување и другите дарови?

Важно е да имате добар алат ако сакате да имате плоден живот. Според една приказна, еден психолог на Универзитетот Стенфорд се обидел да покаже дека живееме поради продуктивни резултати или, како што вели Исус, родови. Овој истражувач најмил еден шумски работник и рекол: „Ќе ти платам дуplo од платата на дрвосечач, ако го земеш тапиот дел од секирата и цел ден ја удираш оваа цепеница. Не мора да отсечеш ни едно парче дрво. Само земи го тапиот крај и удирај најсилно што можеш, токму онака како што правиш во шумата. По половина ден дрвосечачот се откажал, а психологот го запрашал: „Зошто се откажа?“ Дрвосечачот одговорил затоа што секој пат кога ќе удрам со секирата, морам да ги видам иверките како летаат, во спротивно не е забавно.

Исус едноставно заповедал да носиме родови. Тој исто така го ветил Светиот Дух и даровите кои доаѓаат со Него. Секој од нас е посебен во Христовото тело. Иако можеби некои имаат дарови на евангелизам, другите го немаат дарот на поучување. Некои имаат природна склоност да бидат редари и поздравувачи на врата, други, пак, имаат дар да утешуваат. Некои имаат дар на советување а некои се даровити на административно поле. Мешавината од дарови значи дека никој од нас не треба да се обидува да ја пресликува туѓата работа. Наместо тоа, треба да ги развиете даровите коишто Бог ви ги дал и за кои треба да донесувате родови. Или како изморениот дрвосечач, ако сметате дека држењето на библиската поука е стресно, тогаш престанете да удирате со тапата острица.

Или размислете за духовните родови од Галатјаните 5,22.23 како што се љубов, мир, радост, трпение, кротост, добрина, вера, милост и воздржување. Ако ги прифатите дали ќе донесувате родови? Кога Исус ја дал основната заповед само неколку чекори од лозјето, Тој изјавил: „Љубете се едни со други!“ Тоа е првиот род на Духот.

Постојат многу начини за донесување родови.

Во Тит 3,14 пишува: „И нашите нека се учат да прават добри дела за неопходните потреби за да не бидат бесплодни.”

Псалм 1, 3 вели: „Тој (праведниот човек) е како дрво засадено покрај поток, кој ги донесува своите плодови на време и кому листовите не му овенуваат; што и да прави во се напредува“.

Дали ја сфаќате радоста која се крие овде? Секоја мисла, секое дело или став може да биде еден добар род, уште еден грозд. Со тоа ќе се прослави мојот Татко! Исус немал намера никој од нас да живее со вина или разочарување. Тој ни ветил изобилен живот. Затоа носете ги родовите што Бог ги наменил за вас.

За донесување на родови потребна е животна посветеност и дисциплина во работата. Ниедна битка не може туку-така да произведе многу родови. Наместо тоа, се работи за еден бавен и структуриран процес кој може да донесе род во вистинско време. Затоа воздржувањето е наведено меѓу последните духовни дарови. Можеби тоа е на врвот на дрвото и најтешко може да го набереме.

Заклучок

Во секоја градина или лозје постои можност да се обесхрабриме. Плевелот напредува, инсектите царуваат и болестите се вкоренуваат. Во секој живот, слично на ова, постојат елементи кои може да го попречуваат произведувањето на здрави родови.

Но како и да е, со сите негативни елементи во нашиот живот да станеме разочарани од лозјето во Јован 15 глава, би можеле тивко да помислиме: „Не можам, имам преголема вина. Тоа и порано го пробав, Станувам очаен во барањето. Уморен сум и исцрпен. Не сакам веќе да го поднесувам тоа.“ Ако е така, тогаш слушнете ја оваа прекрасна вистина. Ако му дозволите на Лозарот да го насочи вашиот пат, нема да се изморите во давањето родови. Нема да бидете под стрес. Нема да бидете збунети. Едноставно ќе носите родови и ќе уживате во тоа. Помислете на очигледната поука која Исус ја употребил. Дали некогаш сте виделе некоја винова лоза која е под силен стрес? Или дали сте

виделе некоја пченка, која не може да се одлучи дали да роди пченка или тиква? Дали може да ја замислите капината како плаче во својата соба удирајќи со рацете по креветот и викајќи „јас тоа не можам да го направам?“

Не, тоа едноставно не се случува. Растенијата природно донесуваат родови. Тие ја имаат прекрасната рака на градинарот, која е полна со љубов и водство, така што не мора да се грижат за ништо друго освен за тоа за што се создадени.

Ако сте исцрпени во вашата животна работа, можеби се занемавате со погрешна работа. Здравите лози не доживуваат стрес. Тие едноставно носат родови. Можеби се обидувате јаболкницата да ја натерате да роди банани. Можеби сте под стрес затоа што извршувате некоја неприродна работа. Зар не би сакале да донесувате вистински родови не грижејќи се за ништо бидејќи го имате вистинскиот алат, вистинските дарови, во вистинско време и вистински повик за тоа? Лозарот не сака да работите работи кои не се природни. Тој едноставно сака да носите род давајќи ви сè што ви е потребно за одлично да ја извршите работата што ви е доверена.

Дени Симсон живеел во Отава, во Канада. Во 1990 година бил посебно очаен. Немал средства за живот. Немал пари и не знаел што да прави. Немал време и можности и затоа ја зел пушката што ја наследил од семејството, отишол во банка и украл 6.000 долари.

Дени не бил вешт во грабањето банки и веднаш бил уапсен. На судот се случиле две важни работи. Најпрвин бил осуден на 6 години затвор и му пропаднала и најмалата шанса да успее во животот. Второ, кога судот внимателно ги разгледал доказите, ја видел пушката со која го извршил делото. Тоа бил полуавтоматски колт 45, оружје кое колекционерите копнееле да го имаат. Во прашање бил антиквитет, направен во 1918 година чија вредност била околу 100.000 долари.

Дени ја ограбил банката за 6.000 долари со оружје во рацете кое чинело 100.000 долари. Со други зборови, Дени го имал она што му било потребно, но не знаел за тоа. Бог нема да бара од

вас да донесете род ако не ве оспособил за тоа. Бог ни ја дал неговата Реч, Библијата, како најсилно средство. Без оглед на прашањето, одговорот се наоѓа во Библијата. Вие ја поседувате. Имате и повеќе отколку што ви е потребно.

Она што може ви е навистина потребно е довербата во првобитното упатство. Исус вели дека не се работи за нас, туку за Него. Тој е Лозата, а не вие. Вие сте само прачките. Мојот Татко е лозарот, а не вие. Тој носи одлуки за лозјето. Тој го обрежува. Тој го управува. Тоа е Негово право, а не ваше. Предајте му ја на Бога контролата која со право му припаѓа.

Сабота 5 март 2022

АДВЕНТИСТИЧКА ПЕРСПЕКТИВА НА СУДОТ

Адвентистите на седмиот ден секогаш ја нагласувале важноста на судот во Божјиот план на уништување на гревот. Последниот суд е кулминација на долгата борба меѓу Христа и сатаната, а се завршува со потполна Божја победа. По конечниот суд ќе биде решен најголемиот проблем, по кој сите созданија конечно ќе дишат во заеднички ритам на хармонија и радост.

Скица на судот

Захарија 3 глава ни дава краток и впечатлив поглед на судот. На неговиот почеток, Исус кој е свештенички поглавар, стои пред ангелот Господов каде што пристапува сатаната да го обвинува (стих 1).

Како посредник, службата на првосвештеникот е тип на Христовата служба. Тој го претставува Бога пред народот и обрратно. Во Захарија 3 глава, првосвештеникот се наоѓа на суд, во судница облечен во нечиста облека која е јасен сигнал за неговите гревови. Во таа облека, Исус го претставува народот. Поистоветувањето на првосвештеникот со народот било толку целос-

но, што ако во денот на помирување би влегол во Светињата над светињите, и ако во логорот постоел некој грев, тој веднаш би паднал мртов. Кога влегол во светињата, Исусовиот случај бил судбоносен, иако облеката била нечиста. Но Тој има бранител: „И му рече Господ на сатаната: „Господ да те укори сатано, Господ да те укори, Оној Кој го избра Ерусалим. Зар не е Тој гламја истргната од оган?“ (2 стих). Неговата нечиста облека се заменува со чиста (стихови 4. 5) и го прима ветувањето за местото на кое ќе престојува во небесните дворови.

Треба да забележиме четири работи:

Улогите што се одигруваат во оваа драма

Кој е тужител? Сатаната. Кој е бранител? Ангелот Господов. Бог е судија. Во поглед на Захарија, Бог не е тужител; Тој се обидува сите да ги доведе на небото. Сатаната ја игра улогата на тужител; всушност и самото име сатана значи тужител или прогонител. Ангелот Господов е судија а Исус стои пред него, но и тој станува Исусов бранител. Повеќето коментатори го препознаваат ангелот Господов како самиот Бог. Во теологијата на адвентистите на седмиот ден Тој воопштено се препознава како Христос пред отелотворувањето.

Забележуваме дека сатаната не мора да лаже.

Облеката веќе е нечиста; сè што треба да направи е да се покае за неа. Извештајот за нашиот живот е јасен. Библијата вели дека нашата облека (Захарија 3,3; Исаија 64,6) е нечиста и не е потребно понатамошно истражување.

Бог не се препира со сатаната околу Христовите заслуги.

Тој не ја рационализира ниту, пак, ја намалува Исусовата вина. Извештајот ни вели дека облеката е нечиста и тоа е сè. Тука не се споменуваат префинети разлики или нијанси на вина, нема објаснувања ниту, пак, оправдувања.

Кон што е насочен судот?

Тој не е насочен кон состојбата на Исусовата облека! Божјиот единствен одговор е: „Господ да те укори сатано, Господ да те укори, Оној Кој го избра Ерусалим. Зар не е Тој гламја истргната

од оган.“ Ако јас и вие стигнеме на небото, тоа нема да биде поради нашата чиста облека, туку затоа што некој ја ставил раката во огнот и нè истргнал од него. Заклучокот кој го извлекуваме од Захарија 3 глава е дека нашата основна грижа не е состојбата на нашата вина или невиност, туку прашањето дали нашето извлекување од огнот е оправдано.

Даниел 7: Знаци на судот

Големата слика на судот од Даниел 7 глава ни покажува три задачи. Адвентистите поминале поголем дел од времето анализирајќи ги ѕверовите во Даниел 7 глава на сметка на една многу поважна поента, а тоа е активноста на судот. Во Даниел 7, судот има 3 паралелни акции.

1. Најпрвин се крунисува Синот Човечки

Крунисувањето можеби претставува изненадување, но тоа е пораката на Даниел 7 глава. Кога Синот Човечки доаѓа во судница, Него го носат небесните облаци. Тој не влегува со старецот, ниту, пак, го зазема местото на судија. Потоа му се даде царство, власт и слава за да му служат народите, племињата и јазиците. „И Нему Му се даде власт, слава и царство, за да Му служат сите народи, племиња и јазици; владението Негово е владение вечно, кое нема да измине, и царството Негово нема да се разруши“ (14. стих). Изразот „Му се даде“ се однесува на наградата што ја одобрува судот и се повторува во оваа глава. Во Даниел 7, Синот Човечки не е еден од судиите, Тој е парничар во големата расправа во кој судот го наградува со царство.

Судот го крунисува Човечкиот Син бидејќи Неговото владеење е праведно. Прашањето кое се поставува пред судот гласи: Дали оваа божествено-човечка личност, која го жртвувала својот живот за изгубениот свет, Господарот на црквата, дали може врз основа на овие извештаи да го крунисаме за Цар на вселената? Неговата служба на земјата ја оправдува неговата улога на цар. И Нему Му се даде власт, слава и царство, за да Му служат сите народи, пле-

миња и јазици; владението Негово е владение вечно, кое нема да измине, и царството Негово нема да се разруши“ (14 стих).

2. Светите добиваат царство како награда

Блиску идентификуван со Човечкиот Син во Даниел 7 е неговиот народ, светците на Севишниот. И тие имаат парница пред судот, бидејќи судот пресудува во нивна полза и ќе дојде време кога царството, власт и величеството на целиот свет ќе му се даде на народот на светците на Севишниот. Во Даниел 7 светите се блиску идентификувани со Човечкиот Син. Тој заслужува награда и тие имаат корист од неа. И нивното царство е вечно.

Уништување на бунтот

Даниел 7 почнува со драматични слики на сверови и рогови кои војуваат против Бога и Неговиот народ и завршува со одговор на овој голем напад. Се повторува употребата на оваа паралела, која е поврзана со легалните изрази: „Му се даде“ (стихови 14, 22), „Ќе му се даде“ (27 стих) и „Ќе му се земе“ (26. стих). Ова покажува дека трите активности, за кои зборуваме овде, се паралелни акции на судот, кои ги презема во текот на големото судење на небото. Според тоа, Даниел 7 укажува на три големи достигнувања на последниот суд: 1) Крунисување на Човечкиот Син; 2) Давање на царството на неговите свети како награда; 3) Одземање на царството од сверот и роговите, и нивно конечно уништување.

Третата задача е извршување на пресудата за големото уништување. Ваквата одлука не смее толку лесно да се донесе од причина што тоа е долг, внимателен и сложен процес. Дел од она што се случува тука може да го видиме во еден важен старозаветен ритуал.

Денот на помирување

Годишниот ден на помирување ни пружа уште една слика за последниот суд (3. Мојсеева 16). На овој ден, пренесувањето на

гревовите на народот од светињата на жртвениот јарец симболички покажува дека на последниот суд вината за гревот ќе се стави таму каде што припаѓа. Симболички одговорноста се собрала во Божјата светиња, но по големиот ден на судот доаѓа и конечната одговорност. Тогаш вината ќе замине таму каде што припаѓа.

Во израелското општество постоела улога на роднина-искупител, или еврејски го'ел, поглавар на проширеното семејство кој бил одговорен да ве извлече од неволја, да ве откупи од ропство, да ве одбрани на суд итн. (погледнете 3. Мојсеева 25,23-25; Еремија 32,6-9; Рута 2,20; 4,3-8). Кога умрел Елимелех, тој го имал Воз како го'ел, кој ќе ја прифати одговорноста за ранливата жена и ќе ја продолжи лозата што ја оставил зад себе. Но, во други ситуации, го'ел може да се преведе и како крвен одмазник (погледнете 4. Мојсеева 36,11-19; 5. Мојсеева 19,6-12, Исус Навин 20,3-9).

Искупителот исто така е и бранител/осветник. Тој ги игра двете улоги (погледнете Јов 19,25, Псалм 78,35; Мудри изреки 23,10.11; ; Исаија 41,11-15; 43,14; Еремија 50,34). Денот на неговиот суд ќе дојде како голем ден на космичко ослободување. Неговиот народ ќе биде спасен и вратен во свое наследство. Бог ќе го спаси својот народ и ќе ги одмазди неговите повреди.

Процес на судот

Адвентистичката црква одамна препознала три фази на судот кои траат од почетокот на предадвентната фаза во 1844 година и продолжуваат низ милениумот до конечното уништување на бунтот и пост-милениумската фаза на судот.

Неговата сложеност се наоѓа во фактот што задачата на судот е да доведе до склучување едногласен, космички договор за праведноста, а поврзано со трите одлуки кои ги носи судот од Даниел 7 глава. Дали ние можеме оправдано: 1) Да го крунисаме Човечкиот Син; 2) Да го дадеме царството како награда на Неговите свети; 3) Да ја уништиме побуната? Прашањето е сеоп-

фатно, тешко, сложено и најмала грешка би можела да ја загрози вселената и нејзината иднина. Ајде да се вратиме во Даниел 7 и да го погледнеме судот на дело.

Старецот го зазема своето место и книгите се отвораат. Но, старецот не е сам; со него заседава целиот суд. Во деветтиот стих се поставуваат престолите, а во десеттиот „илјада илјади му служеа, и десетина илјади по десет илјади“ стојат пред Бога. Потоа судот седнува.

Потоа се отвораат книгите (10 стих). Во чија корист? Сликата предлага дека се отвораат за да бидат поучени од големиот суд. Бог повикува универзална инспекција. Но, зошто? Бог предложил да се направат три важни работи: Да го круниса својот Син, владетелот на вселената; да го награди својот избран народ со вечно царство и да ги испрати оние кои се побуниле против Него во вечна пропаст. Овие одлуки не можат да се повлечат. Дотолку повеќе, мора да постои универзална согласност дека тие се праведни.

Трите фази на судот

Бог го води судот внимателно и отворено, почитувајќи го срцето и умот на сите луѓе што ги создал. Тоа го прави во три фази.

Преадвентна фаза

Од почетокот, адвентистичката теологија се залагала за преадвентната фаза на последниот суд. Бидејќи има многу адвентистичка литература на оваа тема, нема да изнесуваме подлабоки аргументи. Оваа фаза има смисла, бидејќи кога Христос ќе се врати, Неговата награда доаѓа со Него (Откровение 22,12).

Кој било суд што се одвива пред второто доаѓање не може да го вклучи активниот придонес на луѓето на земјата. Но, извештаите за нивните животи се присутни и тие јасно и исцрпно ја покажуваат Божјата љубов и правда, како и на неговиот народ, но и злобата на сатаната и неговите бунтовнички следбеници.

Но последните не се присутни на судењето и не учествуваат во прегледувањето на извештаите. Меѓу оние кои можат да бидат присутни се ангелите и жителите на другите светови и планети.

Бог има тројна агенда: крунисување на Исуса како цар на вселената, давање на царството како награда на светите и вечното уништување на гревот. Кога ќе се изврши првата фаза на судот, сите жители на вселената, освен оние на земјата се сложни дека крунисувањето на Човечкиот Син, давањето на царството на светите и уништувањето на гревот е неопходно и праведно. Првата фаза на судот ќе се заврши; Христос ќе се врати и ќе го одведе својот народ на небото. Тогаш ќе почне милениумот.

Фазата на милениум

„Не знаете ли дека ќе им судиме на ангелите?“ се прашува Павле во 1. Коринќаните 6,3. Илјада години се наменети токму за оваа сериозна работа. Се отвораат извештаите за спасените од земјата. Прашањето за Божјата праведност се отвора пред нив за три предлози. Мислењето за откупените од земјата има критична важност од две причини:

Најпрвин, нивните сакани ќе исчезнат во уништувањето. Спасените мора да бидат задоволни со правдата и љубовта на оваа одлука. Второ, најдобрите системи на јурисдикција инсистираат на тоа дека обвинетите мора да имаат право на судење пред врсниците (поротата). Таква порота мора да им биде обезбедена. Оваа фаза трае илјада години (Откровение 20). Потоа Новиот Ерусалим слегува на земјата, се случува „второто воскресение“ и почнува третата фаза на судот.

Постмилениумска фаза

Злите воскреснати го напаѓаат Новиот Ерусалим само за да откријат дека одговориле на повикот да се појават пред судот. Во текот на првите две фази на судот, сите останати личности во вселената ги проучиле извештаите. Сатаната и неговите следбеници се единствените кои сега се изоставени. Доаѓа редот тие

да се соочат со извештајот. Облеката на злите е нечиста. Но, тие ја одбиле чистата облека што Бог им ја понудил, не Му дозволиле да ги извлече од огнот и сега се обидуваат да се оправдаат, да објаснат или извинат поради нечистата облека која не сакале да ја остават. Но, нечистотијата не може да се оправда или објасни пред очите на мноштвото и до крајот на третата фаза на судот секое колено ќе се поклони и секој јазик ќе ја признае праведноста на Божјата тројна агенда.

Космичкото оправдување конечно е постигнато и праведноста на Божјата тројна агенда е конечно признаена од страна на сите. Покрај универзалното прифаќање, Христос ќе владее како Цар на вселената, бунтот засекогаш ќе биде уништен а Божјиот народ ќе го прими вечното царство.

ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА

1/2022

Мисионски проповеди

Излегува тримесечно

Издава:

Христијанска адвентистичка црква,
црква на адвентистите на седмиот ден

Коригирал:

Томе Трајков

Одговара:

Томе Трајков

Превод и техничка обработка:

Мелита Томовска

ЗА ИНТЕРНА УПОТРЕБА